

OD ISTIH AUTORKI

Vaj Kiland i Penelopi Vord

SKRIVENE PORUKE

GOSPODIN NADMENI

DRSKI SAPUTNIK

SREĆNO PISMO

BEZOBRAZNA PISMA

TETOVAŽA NA SRCU

Vaj Kiland

ON MI JE SVE

EGOMANIJAK

Penelopi Vord

KAO PAS I MAČKA

ZABRANJENA STRAST

VAJ KILAND

OPSESIJA

Preveo
Saša Novaković

 Laguna

Naslov originala

Vi Keeland

THE UNRAVELING

Copyright © 2024 THE UNRAVELING by Vi Keeland
Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Kenedi,
koja je verovala u ovu knjigu pre mene.*

POGLAVLJE 1 *sada*

Tako smo se nekad nas dvoje gledali. Pre no što si otišao i sve upropastio.

Muškarac omotova šal oko vrata žene koja se smeši, onda se nagine i ljubi je u vrh nosa. Naterala sam se da skrenem pogled s izloga i da krenem dalje. Možda će mi naredni kilometar pomoći da razbistrim glavu, da razmišljam kako treba. Da smislim šta da radim s ostatkom dana. S ostatkom svog života.

Još jedna ulica, onda dve. Stala sam iza desetak ljudi na pešačkom prelazu. Žena vadi mobilni telefon da vidi koliko ima sati, dete se ljulja pod težinom đačkog ranca punog knjiga, muškarac u odelu od pet hiljada dolara reži u telefon zbog posla koji je pošao naopako.

Besan je. Verovatno mu treba stručna pomoć, terapija. Kao i većini. Uključujući i mene.

Pogotovo uključujući mene.

Tinejdžerka puši džoint, njiše se u ritmu muzike sa slušalicama u ušima. Mladić od dvadeset i nešto godina u vrećastim farmerkama i majici s kratkim rukavima pravi se da mu nije zima a dupe mu se smrzava.

U jednoj važnoj stvari svi oni se razlikuju od mene – imaju cilj, znaju gde idu.

No, i ja verovatno tako izgledam, dobro glumim ovih dana, dobra sam u sakrivanju pravog stanja?

Ali oni će uskoro biti kod kuće sa svojom porodicom ili kućetom ili video-igricom, a ja ću i dalje lutati ulicama. U potrazi za nečim, ne znam za čim. I dalje imam dovoljno vijuga da znam da to možda nikad neću naći.

Možda bi trebalo da nabavim psa. Tako bi barem ove šetnje imale svrhu. Naravno, morala bih da ga hranim. Da ustajem iz kreveta rano ujutru da ga vodim napolje da ne uništi tepih. Da mu pružim ljubav i pažnju.

Progutala sam knedlu u grlu. Nisam u stanju da se posvetim nijednoj od tih stvari. Posebno poslednjoj.

Svetlo na semaforu se promenilo, talas ljudi pohrlio je napred, pustila sam da me ponese preko ulice. Nasumice sam skrenula na uglu i sekund kasnije našla sam se među starim zgradama od cigle. Usporila sam korak, prolaznik se očešao o mene u žurbi. Još jedan koji mora negde da stigne.

Vetar je uzvitlao krošnjju, žuto i narandžasto lišće ginko drveta pada kao kiša. Mi smo stanovali ovde u Gramersi Parku, u jednoj od ovih zgrada. Sa nebeski plavim foajeom i prozorima koji gledaju na grad. Da smo umesto onog stana izabrali da nam ovde budem dom da li bi se stvari drugačije odvijale? Da li bi nam ta odluka promenila život, da li bi u tom slučaju bio ovde pored mene?

Dopustila sam sebi da to zamislim. Ovo je deo grada u kojem ljudi prave porodicu, podižu decu. Možda bismo sad imali dete. Možda bih uzela godinu dana neplaćenog odmora. Možda bih ti posvetila više pažnje, primetila koliko loše stoje stvari kod tebe. Da si još uvek sa mnom, verovatno bi bio na putu, na gostovanju, na utakmici u Mičigenu ili

Kanadi. Moja praksa bi cvetala, umesto što se gasi. Možda bismo našli dadilju. Možda... samo možda.

Vetar se vratio, režući kroz moj raskopčani kaput. Skupila sam peševе, zategla kaiš. Napolju sam satima, trebalo bi da odem kući. Ali, zašto?

Zanjihale su se grane drveta, sveža plima lišća zaplesala mi je preko cipela. Jedan odbegli žuti list uzleteo je i umrsio mi se u kosu. Podigla sam ruku da ga izvučem a taksi je prorurio tik pored mene, ošamario me uskovitlanim vazduhom. Uh! Nisam ni videla to crveno svetlo. Zakoračila sam nazad na ivičnjak i sudarila se s osobom iza mene, jedva nekako uspevši da ne padnem.

„Gospodo, jeste li dobro?“

Žena od dvadeset i nešto godina u *Barberi* kaputu sa dvogodišnjim detetom na kuku u jaknici i sa kikicama i bebom ušuškanom u kolicima koja sisa palac. Odjek, odsjaj onoga što je moglo biti. Onoga čega nikad neće biti zbog tebe.

Stavila sam ruku u džep i protrljala privezak s ključevima. Tvoj privezak. Onaj koji me podseća na sve naše nade i snove. Teši me. Onoliko koliko mogu da budem utešena ovih dana.

„Gospodo?“ Žena koju sam već zaboravila, prišla je za korak. „Je li sve u redu?“

Skrenula sam pogled, njena mala porodica je preblizu mojim sanjarenjima da bi mi bilo udobno. „Dobro sam. Hvala vam.“

Vratila sam se putem kojim sam došla, brže koračajući. *Bežeći*. Od čega? Nije bitno. Zurila sam u sivi beton, pa onda u sivo nebo. Videla sam svoj odraz u izlogu – blede, usko lice, istaknute jagodice i bradu. Prazan pogled nekad bistrih zelenih očiju sad je tup. I oči mi izgledaju sivo. Trebalo bi da izvučem pramenove, da oživim tamnoplavu kosu.

Zvonce se oglasilo iznad vrata, privukavši mi pažnju. Mladi par sedi za stolom do prozora, stidljivi osmesi, ruke omotane oko kartonskih čaša za kafu. Pognula sam glavu, stala u red, još jednom izgubljena u anonimnosti grada.

Žmirkala sam naokolo, nikad nisam bila ovde, na ovom ćošku, u ovom kafeu. Možda je nov, tek otvoren. Svet se promenio oko mene za proteklih godinu dana a ja to nisam primetila.

Red se pomerio, pustila sam da me povuče. Ne bi ti se dopalo ovo mesto. Preterano osvetljeno, žamor ćaskanja tridesetak ljudi, penušavo siktanje mleka bariste, zujanje mlina. Sedam dolara za kafu.

„Dobar dan. Izvolite?“ Žena sa gumenim osmehom, plavom kosom skupljenom u konjski rep, malo je previše željna da me usluži.

„Kafu, bez mleka, molim.“ Dala sam joj novčanice, primila kusur i pošla dalje merkajući pogledom kolač s brusnicama. Pokušavam da se setim da li sam išta jela danas.

„Meredit? Kafa bez mleka“, odzvonio je glas, prozivaajući me.

Skinula sam rukavicu da uzmem papirnu čašu i pustila da mi koža upije toplotu, skenirajući prostoriju u potrazi za slobodnim stolom. Našla sam jedan blizu ulaza, pored prozora. Barem ću imati na šta da se usredsredim. Ljudi vrve trotoarom, turisti zijaju u visoke zgrade s kesama iz prodavnica a lokalni stanovnici gundaju jer moraju da viju-gaju između njih. Stotine ljudi prođu tuda za svega nekoliko minuta. To je more neodređenosti, lice za licem, dok se ne počnu da se stapaju u mrlju.

A onda... sev poznatog. Lik koji sam prepoznala u gužvi.

Nagnula sam se napred, ignorišući ivicu stola koja mi se zabadala u rebra, zurila sam u muškarca. Ruka mi je poletela do grudi kad je prepoznavanje prešlo u zaprepašćenost. A srce je divlje zagalopiralo.

Nemoguće. Nije to on.

Ili možda jeste.

Maslinasti ten, tamna brada, vitka građa. Nasmehio se – usne su se izvile, govori nešto u telefon. Onda je usledio smeh od kojeg su mu se uzdrmale grudi, podigao je glavu smešeći se nebu. Onaj muškarac ne bi se smejao – ne bi mogao. Na kraju krajeva, prošao je gore od mene.

Stegla sam čašu tako jako da se kafa prelila, opekavši me. Bol se širi, spuštam pogled na ružičasto meso.

Prija mi. Žaoka bola me preplavljuje čudnim osećanjem olakšanja.

To nije normalan odgovor. Provešću verovatno sate analizirajući to. Ali ovog trena... pažnju posvećujem muškarcu iza prozora. *On* je mnogo interesantniji.

Ustajem sa stolice, bacam kafu u najbližu kantu za smeće i u sekundi izlazim na škripava vrata. Muškarac odmiče trotoarom, hvata ono malo slobodnog prostora između pešaka, lako mi je da ga uočim. Poletevši za njim, lako mi je da ga pratim.

Kao da pratim duha.

Samo što nije on taj koji je umro.

Već oni.

Mi smo zaglavili ovde. U limbu.

Ja. I on.

Gejbrijel Rajt. Poslednji put kad sam ga videla osećala sam se gotovo isto kao sada. Obamrlo. Otupelo. Udaljeno. U neverici. *Te noći.*

Zavukla sam ponovo ruku u džep, posegavši za priveskom s ključevima da mi pomogne da otresem ružne uspomene. Ali nema vremena za tešenje jer zaostajem. Ubrzala sam korak, krenula u poteru. Gejbrijel je skrenuo na uglu, ruku zabijenih u džepove. Ostavlja Gramersi, uputivši se na

jug ka Ist Vilidžu. Nismo jedini koji idemo u tom pravcu. Stupam iza tri žene, velike šoping kese vise im sa podlaktica kao trofeji koje nose kući. Turisti. Savršen zaklon za moj lov.

Želim da znam šta radi, kuda ide. Zašto se od svih mesta na svetu našao ovde? I što je najvažnije – setila sam se njegovog smeha i osmeha – da li je stvarno srećan? Dovoljno srećan da bi se smejao. Da oseća radost nakon onoga što si *ti* uradio.

Gejbrijel staje kod kioska. Nalet službenika u odelima preplavljuje ulicu. Prošlo je sedam. Napolju sam od podneva u lutanju. Trebalo bi da odem kući. Da naručim nešto za jelo, da nađem način da mi prođe vreme...

Ali ne mogu da se odvojim od njega. Pritisla sam telefon na uvo da sakrijem lice dok prelazi pogledom po trotoaru, čekajući da dođe na red. Diže ruku, telefonom plaća paklicu cigareta – neki brend u belom pakovanju – i stavlja ih u džep.

Pogađa me potreba da mu se približim. Verovatno me ne bi prepoznao. Nismo se nikad upoznali, barem ne zvanično. Ne. Samo smo zajedno prošli kroz pakao, nekoliko soba nas je delilo.

Ti u jednoj.

Njegova žena i dete u drugoj.

Progutala sam kiselinu koja mi se podigla do grla, posledica kafe na prazan stomak i stresa od jurnjave za muškarcem kojeg bi trebalo da se klonim.

Gejbrijel ostaje kod kioska tren duže. Opet se smeši. Čaška sa čovekom iza tezge.

Povlačim se za korak, naslanjam se na cigle zgrade, vadim mali notes, u kojem sastavljam spisak obaveza. Nedeljama ništa nisam upisala, možda mesecima. Nema potrebe praviti listu zadataka kad nema šta da se radi. Ali sada žvrljam.

Gejbrijel Rajt.

Dvaput sam pogledala koliko ima sati na telefonu kao da je to informacija od najvećeg značaja i zapisala:

Četvrtak, 7 i 13 popodne.

Šeta Istočnom 15. ulicom. Staje kod kioska za novine na ćošku.

Puši.

Smeje se. Smeši se. Srećan je?

Te poslednje reči navele su me da stanem. Ovih dana pomisao o sreći je bajka. San čiji deo svaka devojka što je odrasla u sjebanom domu želi da bude, a zna duboko u svom srcu da je to samo privid, iluzija, tobože stvarnost.

Gejbrijel se osmehnulo prodavcu u kiosku, okrenuo se i opuštenim korakom bezbrižno odšetao. Došlo mi je da ga zgrabim i vrisnem: „Jesi li stvarno srećan?“, ili možda: „Znam da se pretvaraš. Bolji si u tome od mene. Nemoguće je da si ponovo ceo. Nakon onoga što smo ti uradili.“

Nema logike. To nema smisla.

On nema smisla.

Dah mi je stao u grlu kad su mu se koraci ubrzali. Moram da ga pratim. Potrebno mi je to. Odjednom imam svrhu prvi put u poslednjih nekoliko meseci. Žudnja, želja, žed, otvorili su se široko u meni, mogli bi celu da me progutaju. *Kako? Zašto?*

Bacila sam pogled iza sebe, vratila se u gužvu i videla devojkicu s dugom, plavom kosom i naramkom knjiga u ruci. Izgleda kao da će mi nešto reći, ali onda sam shvatila da se samo nada da ću joj se skloniti s puta. Poput svih drugih u ovom gradu osim mene, u žurbi je. Mada sad i ja imam cilj.

Prvi put od onog vremena s *tobom*.

Ne znam gde idem, ni šta će se desiti kad stignem tamo.

Ali znam da moram da ga pratim.

POGLAVLJE 2 *Onda*

„*U* malo da zaboravim – imam iznenađenje za tebe.“
Ustala sam iz kreveta i otvorila fioku komode.
„Vraćaj se ovamo.“ Konorov glas bio je tobože grub, osoran. A u stvari razigran i vedar. „I ja za tebe imam iznenađenje. *Veliko*.“

Nasmejala sam se i pokrila *svoje* iznenađenje dlanom, sakrivši ruke iza leđa. „Znam koliko ti je teško palo što si izgubio privezak za ključeve sa dresom Vejna Greckog pre nekoliko nedelja.“

„Dao mi ga je trener za šesti rođendan. Pokazao sam ga Vejnu lično. Upoznao sam ga one večeri kad sam prešao u profesionalce. Rekao mi je da će jednog dana ljudi nositi privezak s mojim dresom.“

Nasmešila sam se i ispružila ruku otvorivši pesnicu. „E, pa, gospodin Grecki je pametan čovek.“

Konor se uspravio u krevetu. „Svega mi. Gde si to kupila.“
„Dala sam da se napravi.“

Oči mog muža su zasijale. Dirnut, bio je na ivici suza. Uzeo je majušnu repliku plavocrvenog dresa *Njujork Stila*,

sa njegovim srećnim brojem sedamnaest i prešao prstima preko priveska.

Pokazala sam. „Ima malu grešku. Vidiš tamo na dnu kako je crvena prešla previsoko na plavi deo? Zamoliću ih da to poprave, ali jedva sam čekala da ti ga dam.“

Konor se nasmešio. „To nije boja. To je krv mojih protivnika. Nemoj to da popravljáš. Sviđa mi se tako kako je.“

„I tu nije kraj iznenađenjima. Momak koji ga je napravio hteo bi da dobije licencna prava da ga distribuira. Dala sam mu broj telefon tvog agenta i već su stupili u pregovore. Napraviće za početak pola miliona primeraka. Zamisli sve one klince od šest godina kako idu naokolo s tim priveskom i sanjaju da jednog dana postanu *ti*.“

Konor me je privukao k sebi, obujmivši mi obraze. „Volim te. Hvala ti.“

Protrljala sam nos o njegov. „Molim i drugi put.“

„I ja za tebe imam nešto, Mer.“

Podrugljivo sam se nasmešila i zakolutala očima. „Već sam to probala.“

„Oh, stvarno? Je li tako?“ Bez upozorenja bila sam podignuta s kreveta i bačena uvis. Ciknula sam a Konor me je uhvatio i spustio u svoje krilo, tako da sam ga opkoračila. „Sećaš li se šta sam ti rekao kad sam te zaprosio?“, upitao je.

„Da, šta si rekao?“

„Da celog života želim samo jednu stvar: da sa svojim timom osvojim prvenstvo. Ali onda sam upoznao tebe i ono više nije bilo dovoljno. Imao sam sreće da se udaš za mene. Pre šest meseci ostvario mi se sportski san, postali smo šampioni države. Porodica je sad ono što mi treba da bi moj život bio kompletan, ceo, savršen. Želim da imamo dete. Znam da moram da putujem zbog utakmica, ali daću

sve od sebe kad sam kod kuće. Obećavam. Da li bi htela da imaš dete sa mnom, Mer?“

Pokrila sam dlanom usta. „Stvarno?“

Klimnuo je glavom. „Stvarno. Znam da ti je upravo krenulo sa privatnom praksom. Tako da ću imati razumevanja ako želiš da još malo sačekamo. Ali spreman sam na to, kad god ti kažeš, dušo. Više nego spreman.“

Konor je bio u pravu. Odrala sam dupe od posla u poslednjih nekoliko godina otkako sam se osamostalila. Radila sam u dve bolnice na psihijatrijskom odeljenju, preuzimala najteže smene samo da bih dobila preporuke pacijenata. Neće biti lako napraviti korak unazad. No, da li postoji idealan trenutak za planiranje porodice, za pravljenje bebe.

„Naći ću nekog kolegu ili koleginicu da mi pomogne. Možda takođe mamu koja želi da se vrati poslu ali samo s pola radnog vremena.“ Klimnula sam glavom. „Snaći ću se. Snaći ćemo se.“

Konorove usne izvile su se u džinovski dečaćki osmeh. „Imaćemo bebu“, prošaputao je.

Ta misao ostavila me je bez daha. Progutala sam knedlu. „Imaćemo bebu.“

„Želim prvo sina. Onda ćerku. A posle možda još trojicu-četvoricu dečaka.“

„Uh... uspori malo momčino. To je petoro-šestoro dece. Kako bi bilo da probamo s jednim pa da vidimo kako to ide? Biće to velika promena za nas.“

„Kako god ti kažeš, lepotice.“ Sklonio mi je loknicu s obraza. „Biće to dobra promena. Vidim samo radosne dane pred nama do kraja života.“

POGLAVLJE 3 *sada*

Najteže je ući prvi put. Vijuganje hodnikom istačkanim zatvorenim vratima – ljudi poput mene kriju se iza njih, spremni da daju dijagnozu onome ko je bio potpuni neznamac sat vremena pre toga. Doktori, psihijatri, psiholozi, terapeuti, *dr, mr, ps*, svakojake ugledne skraćenice smeštene ispred imena. Znala sam da pacijentima moj ulazak budi strepnje, strahove, ali nisam bila svesna koliko to neprijatno može da bude. Sve dosad. Kad je doktor postao pacijent.

Otišla sam liftom do trećeg sprata. Kao i u svakoj drugoj zgradi javne službe ovde je sve jevtino – grubi itison, zidovi neutralnih boja, teška vrata otporna na plamen i previše tišine. Stala sam kod svog odredišta, 302b. Dok sam se premišljala, zazvonio mi je mobilni. *Džejk*, zasvetlelo je na ekranu. Moj brat. Pritisla sam „ignoriši poziv“, rekavši sebi da ću mu se javiti kasnije. Iako sam znala da verovatno to neću uraditi. Želi da se uveri da sam dobro, kao i svi ostali koji se povremeno potrudu da vide kako mi je. Samo što me za razliku od njih brat previše dobro poznaje. Zato se trudim

da mu se javim dobrim danima, kad je najuverljivije da sam srećna. Iako su u poslednje vreme takvi dani retki.

Duboko sam uzdahnula, stavila telefon u džep kaputa i vratila se zurenju u vrata ordinacije mog novog terapeuta. Unutra me čeka muškarac kojeg još nisam upoznala. Neznac kojem treba da kažem kako se osećam. Kit Aleksander, dr. Mučnina mi se iz stomaka probila u grlo a još nisam otvorila vrata. Dlanovi su mi vlažni, znojavi. Obrisala sam ih o farmerke, pozelevši da se uspore vratolomije misli, da se prosto smire.

Juče su tekle sporo. Bolno sporo poput puža. Trebalo mi je dvadeset minuta da skuvam čaj, sat vremena da se spremim da izađem iz stana. Čak mi je i obuvanje predstavljalo napor. A sad treperim, sve u meni zuji od aktivnosti kao da sam popila deset šoljica kafe.

Gejbrijel. Videla sam Gejbrijela Rajta.

I bio je srećan.

Ali ne mogu sad da mislim o tome. Moram da budem donekle normalna pred ovim muškarcem. Zapisivaće nešto u notes i govoriće: „Aha“, i: „Hajde da porazgovaramo o tome.“ Tačno mogu da ga zamislim – prevaleo je pedesetu, seda kosa, igra svoju ulogu.

Ruka mi je dodirnula kvaku – poliranu, hromiranu, ne izvornu iz ove oronule, tmurne i sive zgrade. Hladno je. Oklevam, stomak mi zavija. *Gladna sam.*

Ne mogu da se setim kada sam poslednji put bilo šta osetila, a kamoli glad. Do juče.

Gurnula sam vrata a muškarac u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim godinama podigao je glavu. Nije stariji od mene. Tamnoplava kosa, preplanuo ten i otvoren osmeh dobrodošlice. Mora da je petak, slobodan dan za dres-kod, jer ima na sebi farmerke i plavu majicu s kratkim rukavima

koja mu stoji dovoljno dobro da je teško ne primetiti da mu dobro stoji. Notes je otvoren na širokom stolu, verovatno služi za zakazivanje pregleda. Mora da je to asistent doktora Aleksandera.

„Dobar dan, imam zakazano za pola sedam.“

„Vi mora da ste Meredith Fiddžerald.“

„Meredith Makol“, ispravila sam ga. „Koristim devojачko prezime, ali nije se promenilo kada sam...“, pustila sam da mi glas izbledi. Ako asistent doktora Aleksandera nije upoznat s detaljima, neću ga ja upućivati... „Kada sam zakazivala sastanak“, dovršila sam misao.

„Ah.“ Ispravio se, ponudio ljubazan osmeh. „E, pa, doktorko Makol, onda, odmah uđite.“

Tek kad sam prošla pored njega i ušla u ordinaciju shvatila sam da niko ne sedi iza stola u ćošku. Doktor Aleksander nije izvaljen na kožnom kauču ni u fotelji iz iste garniture. Jer mladi muškarac za kojeg sam pomislila da je asistent u stvari je doktor Kit Aleksander. Vrelina mi se probila u obraze.

Koliko puta su za mene pomislili da sam asistent jer sam bila mlada i privlačna? Previše da bi se izbrojalo. A uz to nimalo ne odgovara mojim očekivanjima. Kako s njim da razgovaram o krivici koja me lomi, o tome koliko mi nedostaje muž dok istovremeno priželjkujem da ga nikad nisam upoznala?

Otpuhnula sam, sela nesigurno na ivicu kauča. Umesto krem boje belih zidova moje ordinacije, njegovi su plavi i sivi. Moderan stočić od belog drveta posaden je na persijski tepih. Prozori sa zamagljenim staklima privukli su mi pažnju. Mora da su preko dana pacijenti ovde okupani suncem.

„Ja sam doktor Kit Aleksander. Drago mi je da vas vidim.“ Seda preko puta mene i prekršta noge, ruku sklopljenih u krilu.

Doktor Aleksander dočekuje me otvorenim, ljubaznim, ohrabrujućim osmehom, ali ne vidim ga – vidim sebe kako radim to isto sa svojim pacijentima. Samo što, nakon onoga što se dogodilo, nemam više priliku za to. Sada moja ordinacija radi bez mene.

Nakašlja se i vraća me u stvarnost, u aktuelni trenutak. „Jeste li za čaj? Čašu vode?“

„Ne, hvala.“

Spustila sam torbicu pored sebe i krenula da skidam kaput. Našla sam sat na zidu iza doktora Aleksandera. 6:32. Još samo pedeset osam minuta. Stisla sam usne u osmehu koji verovatno izgleda kao grimasa. „Oh, pre no što zaboravim.“ Otkopčavam rajsferšlus torbe i vadim napola presavijen papir. „Ovo treba da potpišete.“

Naginje se i uzima papir. „Šta je to?“

„To je za Kancelariju za neprofesionalno ponašanje u javnoj službi. Unesete datum početka moje terapije i potpišete. Trebalo je da počnem s terapijom sledeće nedelje, tako da ovo govori da sam spremna za saradnju i da prihvatam kaznene mere.“

Doktor Aleksander uzima olovku sa stola. Spušta naočare na nos i čita dokument pre no što upisuje datum i stavlja svoj potpis na dnu dokumenta.

„Izvolite.“ Vraća mi ga i smeši se. „Žao mi je što dolazak ovde shvatate kao kaznu. Obećavam da ću dati sve od sebe da se ne osećate tako.“

„Nisam tako mislila...“

Odmahuje rukom. „Sve je u redu. Razumem. I ja bih se tako osećao da mi je naloženo da to uradim.“

„Hvala vam na tim rečima. Ali stvarno nisam želela da se tako izrazim.“

„U redu je. Hajde da idemo dalje.“

„Dobro.“

Dugo zurimo jedno u drugo. To definitivno nije prijatna tišina.

„Dakle... ovo je uvrnuto i čudno, zar ne?“, kažem. „Terapeutkinja koja je došla na terapiju.“

„Uopšte nije. Ja mislim da terapeuti treba da idu na terapije povremeno. Kao što idemo na sistematski pregled, tako bi trebalo da idemo i na pregled duševnog stanja.“ Kucnuo se po slepoočnici. „Kako ste danas?“

Još jednom sam se nervozno, na silu nasmešila. „Dobro. A vi?“

„Vrlo dobro, hvala na pitanju. Imate li neke planove za vikend?“

Potisnula sam uzdah. Časka sa mnom. Trudi se da mi bude prijatno pre no što pređe na ozbiljne teme.

„Ne“, kažem. „Teško je...“ *Raditi bilo šta nakon onoga što se desilo. Planirati život bez muža. Ustati iz kreveta.* „... ovih dana nešto isplanirati“, rekla sam na kraju.

„Razumem.“ Krajičkom oka vidim, kako štriklira i precrtava. „Dobro, preći ću, onda, odmah na stvar. Kako se snalazite nakon tragedije koja vas je pogodila pre sedam meseci?“

Tragedije. Kao da je moj život Šekspirov zaplet a ne stvar na nesreća.

Statički elektricitet praska mi u glavi. I dalje se trudim da prihvatim jednostavnu činjenicu da se svako jutro budim sama. Skok doktora Aleksandera na samu suštinu, na onaj dalji kraj stvarnosti, previše je za mene. Prebrzo je došao. Moram naučiti da držim glavu iznad vode pre no što počnem da plivam.

Progutala sam knedlu. „Možemo li da pričamo za početak o nečemu drugom a ne o mom mužu?“